

UZASADNIENIE

(...) W. – reprezentowane przez pełnomocnika, będącego radcą prawnym (k.32, 70) – pozwem wniesionym w dniu 9 kwietnia 2014 r. (data prezentaty – k.1), zarejestrowanym pod sygnaturą II C 1858/16, zażądało zasądzenia na jego rzecz solidarnie od W. S. (1), R. S. (1) oraz G. W. kwoty 7.561 zł 72 gr wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 6.714 zł 41 gr od dnia 1 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty i od kwoty 847 zł 31 gr od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania wg norm przepisanych (k.1).

W uzasadnieniu swego powództwa powód podniósł, iż kwota objęta pozwem stanowi odszkodowanie za korzystanie przez pozwanych z lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w W. bez tytułu prawnego. Wysokość odszkodowania strona powodowa ustaliła w oparciu o art. 18 ustawy o ochronie praw lokatorów (...) oraz uchwałę Rady (...) W. nr (...) i załącznik nr 2 do uchwały Nr XLVIII/1303/2012. Wg twierdzeń (...) W., pozwani nie spełnili świadczenia objętego pozwem, mimo przeprowadzonej procedury windykacyjnej (k.1v).

Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Warszawy Pragi-Północ w W., II Wydziale Cywilnym, wydał w dniu 19 kwietnia 2014 r. nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uwzględniający powództwo w całości (k.27). Przedmiotowe orzeczenie straciło moc wskutek sprzeciwu wniesionego przez R. S. (1), który zaskarżył ów nakaz zapłaty w całości (k.50, 60).

R. S. (1) – reprezentowany przez pełnomocnika, będącego radcą prawnym (k.40) – w treści sprzeciwu wniósł o oddalenie powództwa w całości, na koszt strony powodowej (k.47).

Uzasadniając powyższy wniosek pozwany zakwestionował roszczenie (...) W. co do zasady i co do wysokości, tj. zaprzeczył, aby (...) W. udowodniło istnienie po stronie R. S. (1) obowiązku zapłaty kwoty objętej pozwem. R. S. (1) twierdził, że najpóźniej od stycznia 2010 r. nie zamieszkiwał w lokalu powoda. Jednocześnie, pozwany wyraził pogląd, iż nie może ponosić odpowiedzialności za oświadczenia jego matki, co do jego osoby oraz że nie ciążył na nim obowiązek informowania kogokolwiek o zmianie miejsca zamieszkania (k.50).

(...) W., w odpowiedzi na sprzeciw pozwanego, podtrzymało powództwo w pierwotnym brzmieniu, z tą różnicą, że wniosło o zasądzenie odsetek z uwzględnieniem zmiany art. 481 k.c. z dniem 1 stycznia 2016 r. Nadto, strona powodowa wyjaśniła, że przedmiotowym pozwem dochodzi zapłaty za okres od czerwca 2011 r. do maja 2013 r. oraz że w tych ramach czasowych nie było jej wiadomym, aby pozwany wyprowadził się z lokalu. Przeciwnie, (...) W. wskazało na dokumenty, z których wynika, że matka pozwanego deklarowała w zadanym okresie, że R. S. (1) był wskazywany, jako osoba zamieszkująca lokal nr (...) przy ul. (...) w W. (k.71-72).

(...) W. – reprezentowane przez pełnomocnika, będącego radcą prawnym (k.24, 66 akt II C 1859/16) – pozwem wniesionym w dniu 27 listopada 2014 r. (data prezentaty – k.3 akt II C 1859/16), zarejestrowanym pod sygnaturą II C 1859/16, zażądało zasądzenia na jego rzecz solidarnie od W. S. (1) i R. S. (1) kwoty 1.219 zł 81 gr wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 1.184 zł 10 gr od dnia 1 czerwca 2011 r. do dnia zapłaty i od kwoty 35 zł 71 gr od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania wg norm przepisanych (k.3 akt II C 1859/16).

W uzasadnieniu swego powództwa powód podniósł, iż kwota objęta pozwem stanowi odszkodowanie za korzystanie przez pozwanych z lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w W. bez tytułu prawnego. Wysokość odszkodowania strona powodowa ustaliła w oparciu o art. 18 ustawy o ochronie praw lokatorów (...) oraz uchwałę Rady (...) W. nr (...) i załącznik nr 2 do uchwały Nr XLVIII/1303/2012. Wg twierdzeń (...) W., pozwani nie spełnili świadczenia objętego pozwem, mimo przeprowadzonej procedury windykacyjnej (k.3v akt II C 1859/16).

Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Warszawy Pragi-Północ w W., II Wydziale Cywilnym, wydał w dniu 12 grudnia 2014 r. nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uwzględniający powództwo w całości (k.16).

Przedmiotowe orzeczenie straciło moc wskutek sprzeciwu wniesionego przez R. S. (1), który zaskarżył ów nakaz zapłaty w całości (k.43, 53 akt II C 1859/16).

R. S. (1) w treści sprzeciwu wniósł o oddalenie powództwa w całości, na koszt strony powodowej (k.43 akt II C 1859/16).

Uzasadniając powyższy wniosek pozwany zakwestionował roszczenie (...) W. co do zasady i co do wysokości, tj. zaprzeczył, aby (...) W. udowodniło istnienie po stronie R. S. (1) obowiązku zapłaty kwoty objętej pozwem. R. S. (1) twierdził, że najpóźniej od stycznia 2010 r. nie zamieszkiwał w lokalu powoda. Jednocześnie, pozwany wyraził pogląd, iż nie może ponosić odpowiedzialności za oświadczenia jego matki, co do jego osoby oraz że nie ciążył na nim obowiązek informowania kogokolwiek o zmianie miejsca zamieszkania (k.43 akt II C 1859/16).

(...) W., w odpowiedzi na sprzeciw pozwanego, podtrzymało powództwo w pierwotnym brzmieniu, z tą różnicą, że wniosło o zasądzenie odsetek z uwzględnieniem zmiany art. 481 k.c. z dniem 1 stycznia 2016 r. Nadto, strona powodowa wyjaśniła, że przedmiotowym pozwem dochodzi zapłaty za okres od stycznia 2011 r. do maja 2011 r. oraz że w tych ramach czasowych nie było jej wiadomym, aby pozwany wyprowadził się z lokalu. Przeciwnie, (...) W. wskazało na dokumenty, z których wynika, że matka pozwanego deklarowała w zadanym okresie, że R. S. (1) był wskazywany, jako osoba zamieszkująca lokal nr (...) przy ul. (...) w W. (k.64-65 akt II C 1859/16).

Zarządzeniem Przewodniczącego z dnia 19 października 2016 r., w oparciu o art. 219 k.p.c., połączono sprawę II C 1859/16 ze sprawą II C 1858/16 w celu ich łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia, pod sygnaturą II C 1858/16 (k.73 akt II C 1859/16).

Przed zamknięciem rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianom, przy czym R. S. (1) podniósł zarzut przedawnienia roszczenia objętego pozwem w sprawie II C 1859/16 oraz wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu wg norm przepisanych (k.99 akt II C 1858/16).

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W. S. (1), występująca, jako najemca, zawarła w dniu 19 marca 2007 r. z (...) W., występującym, jako wynajmujące, umowę najmu lokalu socjalnego o numerze 99/100, położonego w budynku mieszkalnym, zlokalizowanym przy ul. (...) w W.. Na mocy tego kontraktu, do zamieszkiwania w ww. mieszkaniu, uprawniony był również R. S. (1). Umowa ta została zawarta na czas określony, tj. do dnia 31 października 2009 r.

R. S. (1) wymeldował się z lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w W. z dniem 31 października 2009 r.

W okresie od dnia 1 listopada 2009 r. do dnia 31 maja 2011 r. R. S. (1) mieszkał wraz z ojcem, R. S. (2) w miejscowości R., w gminie K., gdzie pracował. Następnie od czerwca 2011 r. do początku 2014 r. zamieszkiwał, również z ojcem, w miejscowości W.. Od stycznia 2014 r. do września 2015 r. R. S. (1) zamieszkiwał przy ul. (...) w W., w podnajmowanym od P. B. pokoju. Mieszkając tam, zawarł umowę o dostawę usługi do tegoż lokalu.

W lokalu nr (...) przy ul. (...) w W., w powyższym okresie R. S. (1) nie zamieszkiwał, a jedynie odwiedzał swoją matkę, W. S. (2).

(...) W. wzywało R. S. (1) do zapłaty pismami kierowanymi na adres: ul. (...), W. (dowód: k.6-9 – kopia umowy najmu, k.13, 10 akt II C 1859/16 – kopie wezwań do zapłaty, k.6-9 – kopie zawiadomień o zmianach wysokości opłat, k.44 – kopia poświadczenia o adresach i okresach zameldowania, k.46, 47 – kopia umowy najmu wraz z aneksem, k.59 – kopia umowy o świadczenie usług, k.80-83 – kopia oświadczeń W. S. (2), k.90-91 – wydruk z bazy (...) -SAD, k.98 – zeznania świadka R. S. (2), k.98, 99 – zeznania świadka P. B., k.99 – zeznania strony R. S. (1), świadectwo pracy okazane na rozprawie w dniu 10 stycznia 2017 r.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o przedstawione przez strony dokumenty lub ich kopie, a także zeznania świadków oraz strony pozwanej. Warto zauważyć, iż dowody te nie były ostatecznie podważane przez strony, co do ich prawdziwości i wiarygodności, a zatem Sąd nie miał podstaw by pominąć je przy dokonywaniu tych

ustaleń. Z tego względu Sąd, mając na uwadze wynik rozprawy, uznał przedstawione fakty za przyznane (art. 230 k.p.c.). Ponadto, do dnia zamknięcia rozprawy nie złożono skutecznie wniosków dowodowych, które pozwoliłyby na dokonanie odmiennych ustaleń.

Sąd pominął dokumenty z k.10-12, 20-26 akt II C 1858/16, k.11 akt II C 1859/16, jako niezwiązane z osobą R. S. (1), a dotyczące osób, co do których nakazy zapłaty uprawomocniły się. Jednocześnie, Sąd nie brał pod uwagę kopii pisemnych oświadczeń z k.45 i 48, wobec dopuszczenia dowodu z zeznań ich autorów. Nadto, Sąd nie badał dokumentów przedłożonych przez powoda, celem wykazania wysokości zadłużenia (k.14-19 akt II C 1858/16), albowiem wobec ustalenia, iż najpóźniej z końcem października 2009 r. pozwany opuścił przedmiotowy lokal, byłoby to oczywiście bezcelowe. Wszak (...) W., które doprecyzowało podstawę faktyczną powództwa dopiero w toku procesu, dochodziło zapłaty za okres od stycznia 2011 r. do maja 2011 r. oraz od czerwca 2011 r. do maja 2013 r. Co zaś tyczy się okresu wcześniejszego (pozew w sprawie II C 1859/16), to badanie analogicznych dokumentów było pozbawione celu także z uwagi na skutecznie podniesiony zarzut przedawnienia roszczenia.

Sąd uznał, iż powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd doszedł do przekonania, iż podstawę prawną żądania strony wszczynającej przedmiotowy spór stanowi art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i zmianie Kodeksu Cywilnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 150 j.t. – dalej, jako „u.o.p.l.”), podług którego osoby zajmujące lokal bez tytułu prawnego są obowiązane do dnia opróżnienia lokalu co miesiąc uiszczać odszkodowanie. Odszkodowanie to, co do zasady, odpowiada wysokości czynszu, jaki właściciel mógłby otrzymać z tytułu najmu lokalu (art. 18 ust. 2 u.o.p.l.), jednakże osoby uprawnione do lokalu zamiennego albo socjalnego, jeżeli sąd orzekł o wstrzymaniu wykonania opróżnienia lokalu do czasu dostarczenia im takiego lokalu.

Nie powinno budzić kontrowersji, iż aby roszczenie wywiedzione z powyższej regulacji mogło być skutecznie dochodzone przed Sądem, powód winien udowodnić, iż w ramach czasowych objętych pozwem pozwany, przeciwko któremu kieruje on żądanie zapłaty, zajmował należący do niego lokal, czym uniemożliwił mu wykonywanie jego właścicielskich uprawnień. W niniejszej sprawie, (...) W. nie wykazało, aby po dniu 31 października 2009 r., a w szczególności, w okresie objętym pozwem, R. S. (1) zamieszkiwał w lokalu nr (...) przy ul. (...) w W., czy też zajmował go należącymi do niego ruchomościami.

Z niekwestionowanych zeznań świadków i strony pozwanej, którym powód nie przeciwstawił żadnego dowodu pozwalającego przyjąć inny stan rzeczy, wynika, iż najpóźniej w 1 listopada 2009 r. pozwany zamieszkał wraz z ojcem, poza W.. Zeznania przesłuchanych osób były koherentne i logiczne. Twierdzenia pozwanego, pozytywnie zweryfikowane dzięki owym zeznaniom, były także zgodne z przedłożonymi dokumentami (ich kopiami). Sąd miał przy tym na uwadze, iż choć adres zameldowania, jako sfera prawa administracyjnego, nie musi przekładać się na adres miejsca zamieszkania (sferę prawa materialnego), to trudno przyjąć, iż osoba wymeldowuje się spod danego adresu i w dalszym ciągu pod tym adresem zamieszkuje. Ponadto zameldowanie potwierdza w sposób administracyjny fakt przebywania z zamiarem stałego pobytu w danym miejscu, tj. zamieszkiwanie (art. 25 k.c.). Jak wskazał dla przykładu NSA w wyroku z dn. 14.05.2001 r., sygn. akt V SA 1496/00, niepubl. pobyt stały w danym lokalu oznacza zamieszkiwanie w określonej miejscowości pod oznaczonym adresem z zamiarem stałego lub długotrwałego przebywania, z wolą koncentracji w danym miejscu swoich spraw życiowych, w tym założenia ośrodka osobistych i majątkowych interesów (art. 10 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1974 r. o ewidencji ludności i dowodach osobistych oraz w zw. z art. 25 k.c.). Stąd, zważywszy na pozostałe środki dowodowe, zasadnym było przyjęcie, iż już w dniu 31 października 2009 r. R. S. (1) opuścił lokal wskazany w pozwie (k.44). Jednocześnie, dowodem, który miałby stanowić oparcie dla twierdzeń strony powodowej nie były dołączone do akt kopie oświadczeń matki pozwanego, jako jednostronne twierdzenia, na które R. S. (1) nie miał najmniejszego wpływu, podobnie, jak wiedzy, co do ich treści i istnienia, a które skutecznie zakwestionował.

Ponadto, choć wobec ustalenia, iż już od dnia 1 listopada 2009 r. pozwany zamieszkiwał w innym lokalu, warto zauważyć, iż roszczenie objęte pozwem w sprawie II C 1859/16 uległo przedawnieniu. Wszak dotyczyło okresu do

maja 2011 r., zaś pozew został wniesiony dopiero w 27 listopada 2014 r. (sprawa połączona II C 1859/16), a więc po upływie 3 lat od daty wymagalności roszczenia objęte rzeczonym powództwem. Sąd miał bowiem na względzie, iż stosownie do treści art. 117 § 1 k.c. roszczenia majątkowe, z wyjątkiem przypadków przewidzianych w ustawie, ulegają przedawnieniu, zaś podług treści art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej trzy lata. Bieg owego terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne – art. 120 § 1 k.c. Roszczenie o zapłatę odszkodowania z tytułu bezumownego korzystania jest typowym roszczeniem o charakterze okresowym. W zadanym przypadku, stało się ono wymagalne (w ramach sprawy II C 1859/16), najpóźniej z dniem 11 maja 2011 r. (wobec obowiązku zapłaty miesięcznego odszkodowania do dnia 10. każdego miesiąca z góry).

W konsekwencji, jego przedawnienie, a więc możliwość skutecznego uchylenia się przez dłużnika od jego zaspokojenia (art. 117 § 2 k.c.), nastąpiło najpóźniej z dniem 11 maja 2014 r. Skoro pozew został wniesiony dopiero w dniu 27 listopada 2014 r., R. S. (1) mógł skutecznie uchylić się od spełnienia świadczenia, co też uczynił.

Odniesienia się wymaga złożone przez pozwanego oświadczenie o uznaniu długu z 30.05.2016 r. (k. 84).

Po pierwsze, jeśli chodzi o roszczenie za przedawniony okres, nie wywołuje ono skutku w postaci przerwy biegu przedawnienia, albowiem nie można przerwać biegu terminu, który już zakończył swój bieg (roszczenie ze sprawy II C 1859/16). Powód musiałby rzec się zarzutu przedawnienia, czego nie uczynił. Oświadczenie o zrzeczeniu się zarzutu przedawnienia powinno zawierać wyraźny zamiar rezygnacji przez dłużnika z możliwości podniesienia wobec wierzyciela tego zarzutu. Tylko wówczas można przyjąć dorozumiane oświadczenie woli dłużnika o zrzeczeniu się zarzutu przedawnienia, gdy zamiar zrzeczenia się tego zarzutu wynika w sposób niewątpliwy z okoliczności towarzyszących temu oświadczeniu. W ocenie Sądu okoliczności złożenia przez pozwanego przedmiotowego oświadczenia, w szczególności nie stawienie się go na kolejny termin celem ustalenia spłaty zadłużenia, nie wskazują, aby towarzyszył mu zamiar zrzeczenia się zarzutu przedawnienia.

Po wtóre, jeśli chodzi o uznanie długu w części nieprzedawnionej w chwili wniesienia pozwu (roszczenie ze sprawy II C 1858/16), należy mieć na uwadze, że właściwe uznanie długu, przybierające formę umowy, zawiera oświadczenie dłużnika, potwierdzające, że ciąży na nim określony dług i zobowiązany jest go spłacić. Umowa taka odwołuje się więc i potwierdza istnienie długu powstałego wcześniej w stosunkach między dłużnikiem a wierzycielem, takiego długu jednak nie tworzy. Jeżeli więc dłużnik dowiedzie, że dług w rzeczywistości nie istnieje - podważona zostaje materialnoprawna podstawa zobowiązania i uznanie długu staje się bezskuteczne. Nie jest to przesłanka wymagająca uchylenia się od skutków złożonego oświadczenia woli o uznaniu długu, ponieważ nie dotyczy wady tego oświadczenia lecz jego bezprzedmiotowości (por. wyrok SA w Warszawie z 14.08.2015 r., sygn. VI ACa 760/15). Pozwany wykazał zaś, że roszczenie było bezpodstawne.

Dlatego też, Sąd na podstawie art. 18 u.o.p.l. w zw. z art. 6 k.c. oddalił powództwa (...) W., jako bezpodstawne, a w sprawie II C 1859/16, również z uwagi na jego przedawnienie.

Odnosząc się do wniosków stron o zwrot kosztów procesu Sąd miał na względzie, iż stosownie do regulacji art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu), natomiast podług treści art. 98 § 3 k.p.c. oraz art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata albo radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata albo radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez Sąd osobistego stawiennictwa strony.

Tym samym, skoro (...) W. przegrało w całości, w obydwóch sprawach, spór w rozumieniu art. 98 k.p.c., spoczywa na nim obowiązek zwrócenia poniesionych kosztów procesu stronie wygrywającej sprawę – pozwanemu R. S. (1). Na koszty te, co do zasady, w zadanym przypadku składało się jedynie wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika (brak dowodu na uiszczenie opłaty skarbowej od pełnomocnictwa). Jednakże, Sąd, mając na względzie szczególną sytuację

wynikającą ze stanu faktycznego, uznał, iż słusznym było wykorzystanie przyznanej przez ustawodawcę w art. 102 k.p.c. regulacji, umożliwiającej nieobciążanie strony powodowej, jako przegrywającej, ww. kosztami.

Warto w tym miejscu uwypuklić, że podług przytoczonego unormowania, w wypadkach szczególnie uzasadnionych, Sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Nie budziło wątpliwości, iż aby sytuacja przegranej uzasadniała zastosowanie powyższego przepisu, kryteria, pozwalające na zaliczenie jego sytuacji do kategorii, którą można utożsamiać z „wypadkami szczególnie uzasadnionymi”, muszą być sformułowane w sposób, pozwalający na możliwie najwęższą interpretację rzeczowego sformułowania. Istotnym jest, że sposób skorzystania z art. 102 k.p.c. stanowi suwerenne uprawnienie Sądu orzekającego i od oceny tego Sądu zależy przesądzenie, że taki szczególnie uzasadniony wypadek nastąpił w rozpoznawanej sprawie oraz usprawiedliwia odstąpienie od obowiązku ponoszenia kosztów procesu. Zakwalifikowanie przypadku, jako "szczególnie uzasadnionego" wymaga rozważenia całokształtu okoliczności faktycznych sprawy (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 19 października 2011 r. w sprawie II CZ 68/11 oraz postanowieniu z dnia 15 czerwca 2011 r. w sprawie II CZ 23/11).

Sąd doszedł do przekonania, że powód w niniejszych sprawach, choć przegrał proces w całości, w chwili skierowania swych roszczeń na drogę sądową (2014 r.) pozostawał w uzasadnionym przekonaniu o słuszności tego kroku. Wszak, co nie było przedmiotem sporu, ze gromadzonej przez (...) W. dokumentacji, dotyczącej liczby i tożsamości osób zajmujących lokal nr (...) przy ul. (...) w W. wynikało jednoznacznie, że R. S. (1) przynajmniej do dnia 16 grudnia 2013 r. zamieszkiwał wraz z matką w przedmiotowym lokalu. Dopiero z oświadczenia z dnia 24 czerwca 2015 r. (...) W. mogło powziąć wiedzę, że w dacie złożenia go przez W. S. (1), jej syn – R., opuścił ów lokal (k.80-83).

Istotnie, okoliczności te wynikały jedynie z deklaracji matki pozwanego, nie mniej, (...) W. nie miało wówczas podstaw by nie dać byłej najemczynie wiary i przyjąć, że R. S. (1) nie mieszka z nią w przedmiotowym lokalu. Rozumowanie powoda było przy tym o tyle właściwe, że choć R. S. (1) wyprowadził się na stałe z lokalu nr (...), to w żaden sposób nie powiadomił o tym wynajmującego. Co nie bez znaczenia, w tym partykularnym przypadku, skoro obiektywnie nie istniała potrzeba ((...) W. aktualizowało swoje dane, przyjmując ww. oświadczenia od byłego najemcy), powód nie mógł w inny sposób ustalić, kto zamieszkuje, a kto wyprowadził się z tego mieszkania.

Wreszcie jeszcze w toku procesu – 30.05.2016 r. – uznał dług wobec (...) W., czym niewątpliwie wywołał błędne przekonanie u powoda o zasadności jego roszczenia (k. 84).

Suma tych elementów stanu faktycznego przesądza o prawidłowości działania (...) W.. Nie można przy tym tracić z pola widzenia, iż kroki podjęte przez powoda czyniły zadość jego przedprocesowym obowiązkom. Nie można zarzucić mu, iż przed wytoczeniem powództwa nie ustalił należycie tożsamości osób znajdujących się po stronie pozwanej. Wobec tego, Sąd stanął na stanowisku, że (...) W. znajduje się w przypadku „szczególnie uzasadnionym” w rozumieniu art. 102 k.p.c.

Mając to na uwadze, Sąd w oparciu o art. 102 k.p.c. odstąpił od obciążania powoda kosztami procesu poniesionymi przez pozwanego (pkt II).

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować zwrot uzasadnienia 25 stycznia 2017 r.
2. Doręczyć odpis wyroku wraz z uzasadnieniem pełnomocnikowi powoda

SSR Artur Grajewski